Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 453/2014
16.07.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца С.М. из Б., чији је пуномоћник З.М., адвокат из Б., против тужене Компаније Д.о. АДО из Б., ради поништаја одлуке и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5371/11 од 07.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 16.07.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца С.М. из Б., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 5371/11 од 07.11.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П1 1121/06 од 05.03.2009. године, исправљеном решењем Првог основног суда у Београду П1 575/10 од 21.10.2011. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број 14223 од 10.10.2006. године због повреде радне обавезе, те да се обавеже тужени да га врати на радно место возача у Сектору за текуће одржавање имовине и опреме Центра за инвестиције Генералне дирекције Компаније.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 број 5371/11 од 07.11.2013. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, са исправком.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана на коју се у ревизији указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности и у складу са изведеним доказима, па побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време, распоређен на радно место возача у Генералној дирекцији, кадровски и општи послови – Сектор за текуће одржавање и обезбеђење објеката, на основу уговора о раду закљученог са туженим 20.03.2005. године. Тужени је Одлуком од 28.08.2006. године, допуњеном 07.09.2006. године, покренуо поступак за утврђивање повреде радне обавезе и одговорности против тужиоца, због тога што је у периоду од 01.06. до 30.06.2006. године неблаговремено, несавесно и немарно извршавао радне обавезе, злоупотребио положај и прекорачио овлашћења предвиђена уговором о раду од 20.03.2005. године. Тужилац је тачком VI ове одлуке упозорен о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које наводе се писмено изјаснио 07.09.2006. године у остављеном року од пет радних дана оспоравајући их. Синдикална организација туженог је дала своје мишљење 20.09.2006. године. Решењем туженог од 29.08.2006. године тужилац је привремено удаљен са рада почев од достављања решења, због основане сумње да је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која угрожава имовину веће вредности утврђене уговором о раду и која је таквог карактера да не може да настави даљи рад код туженог, с тим да ће то удаљење трајати до окончања поступка за утврђивање његове одговорности за повреду радне обавезе, а најдуже три месеца. Тужени је након спроведеног поступка 10.10.2006. године донео решење број 14223 о отказу уговора о раду тужиоцу због повреде радне обавезе утврђене тачком 24 став 1. алинеја 1 и 3. Уговора о раду од 20.03.2005. године, закљученог између туженог и тужиоца.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев, дајући у својим одлукама разлоге које прихвата и овај суд.

Према одредби члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, са изменама), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Чланом 24. Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности су прописани разлози из којих се запосленом може отказати уговор о раду, па према ставу 1. алинеја 1, запосленом може да престане радни однос отказом овог Уговора због неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних обавеза, а према алинеји 3, због злоупотребе положаја и прекорачења овлашћења.

У конкретном случају, а имајући у виду утврђено чињенично стање, нижестепени судови су извели правилан правни закључак да је тужилац својом кривицом учинио повреде радних обавеза утврђених Уговором о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 20.03.2005. године, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани.

Тужилац се писмено изјаснио на наводе из писменог упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду, па је његово право на одбрану испоштовано у смислу одредбе члана 180. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.